

Išsiaiškinsime, kas yra „noras atiduoti“. Jeigu žmogus tarnauja, daugelio nuomone, svarbiam asmeniui, tai tas, kam šis žmogus tarnauja, iš principo, jam gali už tai nieko neduoti, juk pats tarnavimas ir yra užmokestis.

Kitaip tariant, jeigu žmogus žino, kad tas, kuriam tarnauja, yra didis žmogus, tai jis gauna malonumą vien tarnaudamas ir daugiau jau jam nieko nereikia. Bet jeigu jis tarnauja paprastam, niekuo nepasižyminčiam žmogui, tai koks gi gali būti malonumas iš tarnybos? Todėl jam reikalingas užmokestis. Abiem atvejais kalbama apie tą pačią tarnybą, skirtumas tik tas, kam tarnauti – didžiam žmogui ar paprastam.

Pavyzdžiui, į oro uostą atskrido labai svarbus asmuo, kurį atėjo pasitikti tūkstančiai žmonių. Jo rankoje mažas lagaminėlis. Tas žmogus duoda savo lagaminėlį kažkuriam iš pasitinkančiųjų tam, kad jis nuneštų lagaminėlį iki mašinos. Tarkime dabar, jiems priėjus prie mašinos, svarbus žmogus duoda padėjusiajam didelę pinigų sumą kaip užmokestį už paslaugą. Šis, savaime suprantama, atsisako, nes šiuo atveju pati pagalba, tarnavimas jam buvo brangesnis ir svarbesnis negu bet koks užmokestis.

O padėti paprastiems žmonėms, net ir už pinigus, yra ne tiek jau daug besiveržiančiųjų. Sakykime, kad paprastas žmogus paprašė kito už užmokestį panėšėti lagaminą iki mašinos, tai šis greičiausiai atsisakys, pasakęs, kad tam yra nešėjai. Na, o nešėjai, savaime suprantama, už pinigus su malonumu jam padės.

Taigi vieną ir tą patį veiksmą galima atlikti visiškai skirtingai, t.y. atlikimas priklauso nuo to, kieno labui tu tai atlieki. Kaip jau buvo minėta, jei kažką darai dėl svarbaus žmogaus, tai pats veiksmas yra užmokestis. Beje, ne taip jau svarbu, ar to žmogaus didybę suvoki pats, ar esi paveiktas žmonių, kurie tave supa.

Dabar reikia suprasti, kokia yra tikroji tarnavimo svarbiam žmogui priežastis. Tiesą pasakius, jų gali būti dvi: pirmoji – žmogus nori, kad svarbus asmuo patirtų malonumą; bet yra ir antra – jis nori tarnauti, nes pats iš to gauna malonumą. Kalbant apie antrąją priežastį, jeigu žmogus gautų tokį pat malonumą iš ko nors kito, tai jis galėtų šios tarnybos atsisakyti, nes tokiu atveju jis tarnauja dėl to, kad tuo mėgaujasi.

O koks skirtumas, kaip būtent žmogus tarnauja svarbiam asmeniui? Mes privalome žinoti žodžių „atidavimo indas“ prasmę. Yra trys „atidavimo“ veiksmo tipai:

1. Žmogus „atiduoda“ kitam, kad gautų užmokestį, t.y. jam neužtenka gauti iš to malonumą, jam dar reikalingas ir koks nors užmokestis, pavyzdžiui, pagarba, t.y. žmogus nori, kad jį gerbtų už tai, jog jis atlieka gerus veiksmus. Bet jei jis nėra įsitikinęs, kad kažką gaus mainais, tai neturės jis jėgų atlikti „atidavimo“ veiksmų.
2. Žmogus atlieka „atidavimo“ veiksmus dėl kito ir jam nereikia mainais nieko, išskyrus vieną – jis turi gauti malonumą iš to, ką daro. Tokiam žmogui malonumo gavimas iš to, kad jis kitiems daro gera, yra įdėtas į jo prigimtį. Savaime aišku, kad tai yra aukštesnė pakopa nei pirmasis

"atidavimo" tipas. Mes matome, kad tas žmogus iš tiesų nori atiduoti kitiems, negaudamas iš jų jokio užmokesčio. Šis lygmuo vadinasi "atiduoti tam, kad atiduotum".

Visgi jei mes išnagrinėsime šį pavyzdį detaliau, pamatysime, jog galiausiai tai taip pat yra meilės sau apraiška, nes žmogus atlieka "atidavimo" veiksmus, gaudamas iš to malonumą, paprasčiausiai jo prigimtis – gauti malonumą iš šių, o ne iš kokių kitų veiksmų.

Būna, kad žmogus gauna malonumą iš to, kad kitiems yra gerai, todėl stengiasi jiems padėti. Tarkime, toks žmogus sužino, jog kažkas kitas sugebės atlikti tą darbą geriau negu jis. Toks žmogus nesugebės užleisti savo vietos kitam.

3. Žmogus atlieka gerus veiksmus nenorėdamas kažko gauti mainais. Ir toks žmogus gali užleisti savo vietą kitam, jei bus įsitikinęs, kad tas žmogus sugebės atlikti veiksmą geriau nei jis.

Dabar išsiaiškinsime, kokį ketinimą iš tikrųjų turi žmogus, kažką darydamas dėl svarbaus asmens. Ar jis tai daro dėl to, kad gauna malonumą tarnaudamas, ar jis tarnauja vien tam, kad suteiktų svarbiam žmogui malonumą?

Norint suvokti skirtumą tarp šių dviejų būsenų, reikia žinoti, ką gi apie tai žmogus sako pats sau. Tarkim, jis sako: „Šis žmogus, kuriam tarnauju, man yra labai svarbus, todėl aš noriu suteikti jam malonumą, kad jo nuotaika būtų gera, dėl to aš noriu patarnauti“. Bet tada, kai žmogus tarnauja, jis pats iš to gauna didžiulį malonumą. Malonumą, kuris savo stiprumu pralenkia visus kitus, nes jis tarnauja pačiam svarbiausiam pasaulyje žmogui, ir nėra žodžių savo jausmams išsakyti.

Ir dabar jis gali patikrinti save, koks buvo jo ketinimas, kai norėjo suteikti malonumą svarbiam žmogui. Ar tuo momentu jis rūpinosi savo nauda, t.y. ar jis tai darė tam, kad gautų malonumą iš tarnybos, ar atvirkščiai – jis tarnavo tik tam, kad suteiktų svarbiam žmogui malonumą.

To žmogaus didumas pažadino didžiulį norą jam patarnauti ir, nors jis ir gauna malonumą iš tarnavimo, visgi jei jis žino, kad kažkas sugebės suteikti svarbiam žmogui didesnę malonumą, tai jis galės užleisti savo vietą kitam, todėl kad jam svarbiausia yra tai, kad tam didžiam žmogui būtų gera.

Išsina, kad jis yra pasiruošęs atsisakyti tarnybos, kuri jam suteikia begalinį malonumą, nes jam rūpi ne malonumas, o svarbaus žmogaus nauda. Taigi toks žmogus iš tikrųjų negalvoja apie savo naudą ir viskas, ką jis daro, paklūsta norui atiduoti. Ir toks žmogus negali savęs apgauti, t.y. įrodyti, kad jis sugebės geriau susitvarkyti su tarnyba. Ir tai vadinama galutiniu, išbaigtu, visišku atidavimu.

Tačiau reikia suvokti, kad žmogus neturi pakankamai jėgų šito pasiekti pats. Pasakyta, kad „blogas pradas“, žmogaus noras gauti, jį nugalėję ir prašo jo mirties kiekvieną dieną. Apie tai parašyta: „Nusidėjėlis seka teisuolį ir prašo jo mirties, bet Kūrėjas padeda teisuoliui ir nusidėjėlis negali jo nugalėti“.

Tai reiškia, kad žmogus iš pradžių turi pamatyti, ar jis turi jėgų pasiekti būseną, kada jis darys visus gerus veiksmus tik tam, kad atiduotų, tam, kad suteiktų malonumą Kūrėjui. Ir kai žmogus supras, kad jis negali to pasiekti savo paties jėgomis, tada jis sutelks visas savo pastangas į vieną tašką – į Kūrėjo šviesą, kuri grąžina žmogų pas Jį. Ir tai bus vienintelis užmokestis, kurį jis nori gauti už savo pastangas. Tai reiškia, kad užmokesčiu už visas jo pastangas bus tai, kad Kūrėjas duos jam jėgą, kuri vadinama atidavimo jėga.

Yra taisyklė, kad jeigu žmogus vienaip ar kitaip stengiasi, tai dėl to, jog jis kažko nori. Juk žmogui aišku, kad neįdėjus pastangų jam nebus duota, todėl jis turi stengtis. Ir todėl dvasiniame darbe žmogus stengiasi dėti pastangas. O jau jeigu jis tai daro, tai reiškia, kad jis kažko nori, kad jam kažko trūksta.

Vadinasi, prieš pradėdamas dvasinį darbą, žmogus turi pagalvoti apie tai, ko būtent jis nori, t.y. kokio uždarbio jis tikisi. Arba, kalbant paprasčiau, kokia yra jo pastangų priežastis.

Ir kai žmogus pradeda spręsti, ko būtent jam trūksta, dėl ko jam reikia stengtis, tada jam atsiranda daugybė minčių ir pasidaro sunku nuspręsti, ko gi jis iš tikrųjų nori. Todėl yra daugybė žmonių, kurie svarstydami šią problemą, negali apibrėžti tikrojo savo darbo tikslo.

Todėl jie sako: „O kam mums kankintis ieškant tikslo? – ir veikia be jo, sakydami, – Mes stengiamės dėl būsimąjo pasaulio. O kas tai yra būsimasis pasaulis? Kam mums dėl to laužyti galvą, mes tikime, kad ten bus gerai, ir to mums užtenka. Kai mes gausime atlyginimą būsimajame pasaulyje, tada ir sužinosime, kas tai, ir nereikia mums dabar gilintis į šį klausimą“.

Ir tik vienetai kalba apie tai, kad egzistuoja tokia sąvoka, kaip susiliejimas su Kūrėju. O tam, kad tai įvyktų, reikia pasiekti savybių, bruožų tapatumą. Žmogus, kuris tai supranta, ima veržtis, siekti vienybės būsenos tam, kad visi jo veiksmai paklustų tik norui atiduoti, ir tik tada išnyks Kūrėjo paslėptis, ir žmogus pradės jausti dvasinius, aukštesnius pasaulius.

Tačiau savo darbo pradžioje siekdamas „atiduoti“ žmogus mato, kaip jis nuo to nutolęs, mato, kad neturi noro to pasiekti, ir jis nežino, ką daryti, kad atsirastų jėgų pasiekti „atidavimą“. Ir kiekvieną kartą, dėdamas pastangas, kad prisiartintų prie šio tikslo, jis mato, kad, priešingai, vis tolsta. Tai tęsis tol, kol žmogus galutinai nesupras, kad tai viršija žmogaus galių ribas.

Tada žmogus supranta, kad tik Kūrėjas gali jam padėti. Ir tik tada jis supranta, kad vienintelis atlyginimas už jo pastangas suartėti su Kūrėju yra jėga, kurią Kūrėjas duoda žmogui tam, kad tas galėtų pasiekti „atidavimą“. Ir žmogus tikisi, kad gaus tik šitą užmokestį, todėl kad jis nori pasiekti susiliejo su Kūrėju, t.y. pasiekti vienybės su Juo būseną, įgaunant „atidavimo“ lygmenį.

Dar kartą pakartosime – tai vienintelis atlygis, kurio jis tikisi. Žmogus viliasi, kad taisydamas savo egoistinius norus užsitarnaus tai, ko pats negali pasiekti – norą atiduoti. Duosime pavyzdį iš materialaus pasaulio. Žmogus negali pats „pasidaryti“ pinigų, jis turi įdėti pastangų, ir tada kažkas kitas jam užmokės už darbą. Taip pat ir dvasiniame pasaulyje: tai, ko tu negali pasiekti savo paties pastangomis, tau duos, ir tai mes vadiname „užmokesčiu“.

Todėl, kai žmogus nori pasiekti „atidavimo“ lygmenį, o tai jam reikalinga tam, kad susiliestų su Kūrėju, jis to pasiekti pats negali, tik Kūrėjas gali jam čia padėti. Ir tas noras, kad Kūrėjas duotų jam jėgų „atiduoti“, yra užmokestis. Yra žinoma taisyklė, kad atlygį reikia užsidirbti, o vienintelis būdas tai padaryti – dėti pastangas taisant savo egoistinį Aš.

Realizuodamas taisymosi metodiką žmogus užsitarnauja tai, kad jam duoda jėgų atidavimui, jis išsivaduoja iš meilės sau ir gauna naują norą – norą atiduoti, t.y. artimo meilę.

Bet yra klausimas: kodėl žmogus iš pradžių turi pasistengti pats, ir tik po to jis užsitarnauja, kad Kūrėjo šviesa jį daro geresnį. Kodėl iš karto neateina Kūrėjo šviesa, kuri tuoj pat jį padarytų geresnį? Kodėl žmogus turi dėti pastangas ir „veltui“ gaišti laiką, argi nebūtų geriau, jeigu žmogui duotų švytėjimą pačioje jo darbo pradžioje, t.y. žmogus iš karto gautų švytėjimą ir akimirksniu pradėtų darbą *lišma* – dėl Kūrėjo.

Tačiau problema ta, kad nėra šviesos be indo. Kas yra indas? Tai noras. Kai žmogui ko nors trūksta ir jis nepaprastai trokšta tai užpildyti, tai ir vadinama indu. Ir tik tada, kai jis turi indą, t.y. norą gauti užpildymą, tada, galima sakyti, jam duoda tą užpildymą.

Ir žmogus patenkina savo norą tuo užpildymu, kurį jam duoda, todėl kad jis nepaprastai jo norėjo. Užmokestis ir yra užpildymas, nes didelis troškimas išsipildė. Dar daugiau, užpildymo svarbos laipsnis priklauso nuo noro dydžio, nes malonumas, kurį jis gauna nuo užpildymo, priklauso nuo žmogaus išgyventų kančių kiekio, t.y. priklausomai nuo patirtų kančių, žmogus gauna malonumą, pripildymą.

Todėl neįmanoma padaryti taip, kad Kūrėjo švytėjimas padarytų žmogų geresnį tada, kai jis neturi tam noro, jokio poreikio. Nes sąvoka „žmogaus išsitaishymas“ reiškia, kad jis netenka meilės sau ir gauna meilę artimui.

Jeigu žmogus neturi jokio noro išsilaisvinti nuo meilės sau valdžios, o jam sako: „Tu dirbk, stenkis ir užsidirbsi tai, kad atsisveikinsi su štai šita meile sau“, – tokiu atveju šiam žmogui tai nėra atlygis už darbą. Atvirkščiai, žmogui atrodo, kad jį apgavo – jis dirbo, stengėsi, o kokį gi atlygį už tai gavo? Nejaugi išsivadavimas iš egoizmo – jam atlygis? Kas gi sutiks taip beprasmiškai eikvoti savo jėgas?

Todėl iš pradžių žmogus turi stengtis *lo lišma* – savo naudai, tada kūnas jam padės, nes jis sutinka atsisakyti mažų malonumų tam, kad gautų didesnius. Žmogaus prigimtis tokia, kad jis negali įsivaizduoti malonumo, jei pastarasis nėra pagrįstas meile sau, t.y. jis turi būti suprantamas ir malonus kūnui. Todėl tokiame žmogui reikia sakyti, kad jis gaus užmokestį už tai, kad deda pastangas. Ir tai nėra melas.

Iš tikrųjų, žmogus gaus užmokestį, tik ne tokį, kokio jis tikisi savo kelio pradžioje. Pasikeis pati užmokesčio esmė. Duokime pavyzdį. Tėtis pasakė sūnui, kad jeigu jis bus geras berniukas, tai nupirks jam žaislinę mašinėlę. Po to tėtis išvažiavo į užsienį ir dirbo ten keletą metų. O kai jis grįžo, sūnus jau buvo išaugęs ir nori jau ne žaislinės, o tikros mašinos. Kadangi sūnus jau suaugo, tai jis, žinoma, sutiko su tokiu pakeitimu. Ar galima sakyti, kad tėvas apgavo sūną? Aišku, ne.

Taip ir gyvenime: iš pradžių žmogus pradeda kažką daryti tikėdamasis užmokesčio, t.y. *lo lišma*

ir jeigu jis užsitarnavo

lišma

būsenos, tai gauna atlygį, kuris yra neišmatuojamai didesnis už tą, kurio jis tikėjosi. Juk jis gauna nei daugiau, nei mažiau, o būtent indą tiems tikriesiems malonumams gauti, kuriuos jam paruošė Kūrėjas, t.y. jis gauna kažką tokio, didesnio už kurį pasaulyje paprasčiausiai nėra.

Išsina, kad žmogus iš tikrųjų dirba tam, kad gautų užmokestį, net jei jis dirba su ketinimu atiduoti. „Netiesa“ yra tik ta, kad užmokestis, kurį jis gaus, bus visai kitoks nei tas, kurio jis tikėjosi, kai dėjo pastangas *lo lišma*.

Tik po to, daug vėliau, kai žmogus „suauga“ (dvasine prasme, savaime suprantama), jis supras, kad svarbiausiu ir vieninteliu užmokesčiu gali būti tik noras atiduoti – *hašpaa* indai, ir būtent šių indų pagalba galima gauti tą gėrį, kurį jam yra paruošęs Kūrėjas.

Ir kai žmogus tai supranta, jis jaučiasi pačiu laimingiausiu pasaulyje. O kai žmogus dirba *lo lišma*

tai jis tikisi užmokesčio, kuris iš tikrųjų atitinka tik mažo vaiko norus.

Vadinasi, kai žmogų moko dirbti *lo lišma*, t.y. dėti pastangas tam, kad gautų už tai apdovanojimą, nėra melas. Todėl, kad jis nieko nepraranda, paprasčiausiai mažą užmokestį jam pakeičia didesniu. Bet reikia pasakyti, kad *lo lišma*

būsenos žmogus nesupranta tikrosios sąvokos „užmokestis“ prasmės. Visgi nežiūrint to, užmokestis nesiliauja būti užmokesčiu, keičiasi tik tikroji jo prasmė, t.y. vietoj įsivaizduojamo užmokesčio žmogus gauna užmokestį, kuris yra tikras.

Iš to, kas pasakyta, akivaizdu, jog žmogus už savo pastangas iš Kūrėjo turi gauti *hašpaa* indus, t.y. tai, ko pats žmogus įsigyti negali, nes tai prieštarauja jo prigimčiai. Tai yra jo užmokestis, dovana iš Dangaus. Žmogus nuolat to tikėjosi, t.y. visą laiką norėjo gauti galimybę suteikti Kūrėjui malonumą, nes jam tai ir yra užmokestis.

Kad geriau suprastume tai, kas pasakyta, atsiminkime, jog absoliučiai viskas, ką mes regime šiame materialiam pasaulyje, yra tik šaknų, kurios yra Aukštuosiuose Pasauliuose, atsišakojimas.

Žmogaus pastangų, kurias jis deda materialiam pasaulyje, šaknis atsiranda iš *malchut* indo ekrano šaknies. Tai reiškia, kad indas, kurį turi kūriniai, yra noras gauti malonumą, ir tokį indą sukūrė Kūrėjas, todėl kad Jis norėjo patenkinti savo kūrinius. Ir tai yra vadinama aukštesniųjų *sfirot malchut*

. Po to įvyko susitraukimas –

Cimcum

.

Tai reiškia, kad indas nepanoro toliau gauti, nes jis nori būti tokiau, koks yra Kūrėjas, t.y.

prilyginti savo savybes Kūrėjo savybėms. Todėl nuo tos akimirkos visuose Dvasiniuose Pasauliuose buvo pradėta tiksliai laikytis griežtos taisyklės – neįmanoma nieko gauti, jeigu tu neketini atiduoti, t.y. galima gauti tik dėl ko nors, bet ne dėl savęs.

Ir tai yra vadinama išsitaikymu ekrano pagalba, kada yra atsisakoma gauti Aukščiausiąją Šviesą. Pavyzdžiui, kai žmogus nenori, kad saulės šviesa patektų jam į kambarį, jis užtraukia užuolaidas. Todėl, kai kalba apie Aukščiausiąją Šviesą, turi omeny, kad *malchut*, nepaisydama savo begalinio noro gauti tą šviesą, kuri suteiktų jai didžiulį malonumą, visgi jo atsisako, nes nori savo savybėmis susiliesti su Kūrėju. Ir tai yra vadinama pastanga, t.y. atsisakydama gauti malonumą, ji tai daro nepaisydama savo noro. Materialiame pasaulyje yra taip pat: jeigu žmogus atsisako malonumo, tai vadinama pastanga.

Užmokesčio šaknis atsiranda iš „atspindėtos šviesos“, kuri yra noras atiduoti. Ši šviesa atsiranda kaip smūginio susilieimo, kuris vyksta tarp Aukščiausios Šviesos, iš vienos pusės, ir ekrano, iš kitos, pasekmė.

Kas tai yra „smūginis susilieimas“ dvasiniuose pasauliuose? Kada susiduria dvi priešingos jėgos ir įvyksta smūgis. Pavyzdžiui, kažkas labai nori ką nors gauti, nes jis mato, kad iš to gaus didžiulį malonumą, bet, antra vertus, jis nugali savo norą, nes nori likti tapatus savybėmis – *ištavut ha cura*. Tai reiškia, kad šiuo atveju susiduria du priešingi norai – noras gauti malonumą ir noras pasilikti *ištavut ha cura*.

Susidūrus šioms dviem jėgoms atsiranda kažkas nauja – *or chozer* („atspindėta šviesa“), kurios pagalba objektas gali gauti Aukščiausiąją Šviesą, nes *or chozer* ir yra indas šviesai gauti. Taigi šis indas turi du bruožus:

1. indas gauna malonumą, kuris glūdi šviesoje, o tai yra Kūrimo Idėjos realizavimas – suteikti kūriniams malonumą;
2. ir tuo pačiu metu indas išlieka savybėmis tapatus Kūrėjui.

Iš to galima daryti išvadą, kad *or chozer* kaip tik ir yra užmokestis žmogui už jo pastangas. *Or chozer* – tai atidavimo jėga, kurią žemesnysis gauna iš aukštesniojo.

Pagal Kūrimo Idėją (suteikti kūriniams malonumą) žemesnieji gaus šviesą, malonumą ir tai yra vadinama „tiesiogine šviesa“. O kad gaunantieji šviesą nori tuo metu išlikti savo savybėmis tapatūs Kūrėjo savybėms, tai vadinama išsitaikymu (*or chozer*). Tai reiškia, kad objektas gauna šviesą ne todėl, kad nori gauti malonumą, o todėl, kad nori atiduoti esančiam aukščiau, t.y. aukštesnysis nori, kad žemesnysis gautų malonumą, o žemesnysis priima malonumą tik todėl, kad jis nori tuo gavimu suteikti aukštesniajam malonumą.

Vadinasi, svarbiausias užmokestis yra *or chozer*, t.y. *hašpaa* jėga, kurią žemesnysis gauna iš aukštesniojo.

Mes turime suprasti, kodėl vadiname indą *hašpaa* jėga ir sakome, kad tai ir yra visas užmokestis. Kas apskritai yra užmokestis? Užmokestis – tai, kas yra gaunama. Kaip yra sakoma: aš dirbu tam, kad gaučiau užmokestį, arba sakoma: Kūrimo Tikslas – suteikti malonumą kūriniams, t.y. kad jie gautų užmokestį.

O čia mes kalbame, kad užmokestis – tai dovana. Ką mes turime galvoje, kai sakome, kad žmogus gauna užmokestį, nusipelnįdamas Kūrėjo ir Jo paslapčių suvokimą? Mes sakome, kad užmokestis yra tada, kai gauname jėgą atiduoti, ir tai atsiranda iš aukštesniosios šaknies, kuri vadinasi „atspindėta šviesa“.

Yra žinoma taisyklė, kad karvė nori pamaitinti veršiuką daugiau negu kad veršiukas nori čiulpti. Taigi Kūrėjas nori duoti kūriniams daugiau, negu jie nori gauti. Bet kas gi tam trukdo?

Reikia atsiminti, kas yra susitraukimas, kuris įvyko todėl, kad kūriniai susivienytų su Kūrėju. Egzistuoja tokia sąvoka – „dovanota duona“. Kūrėjas turi tikrai norą duoti ir visiškai neturi noro gauti. Jis neturi jokio trūkumo, kurį reikėtų užpildyti.

Yra taisyklė, kad kiekviena šaka nori būti panaši į savo šaknį. Todėl, kai žemesnysis (šaka) nori padaryti kažką, kas nėra būdinga jo šakniam, jis jaučiasi nepatogiai. O mūsų šaknis yra Kūrėjas. Žmogus neturi indo, kuris galėtų priimti jam paruoštus malonumus, ir tai dėl gėdos.

Pasirodo, kad vienintelis dalykas, kurio mums trūksta, ir yra indas, kuris vadinasi *hašpaa* jėga, t.y. mums trūksta ne pačios Šviesos (kuriai Kūrėjas mums visą laiką duoda ir nori, kad mes ją gautume), o indą jai gauti. Dėl to, pagrindinis užmokestis yra atidavimo jėga – *hašpaa*

.

Bet tam, kad gautum šį indą, t.y. norą atiduoti, būtinas noras jį gauti. Todėl mums ir duota galimybė dirbti taisant save, be to, pradžioje tai galima daryti netgi dėl savęs (*lo lišma*). Ir čia visos mūsų pastangos. Mes matome, kad viskas, ką mes bedarytume, yra tik dėl mūsų asmeninės naudos, o ne tam, kad atiduotume, ir kai matome, kad mums trūksta *hašpaa*

jėgos, t.y. mumyse kyla noras ją gauti, mes norime užmokesčio už mūsų darbą, norime, kad Kūrėjas duotų mums tą užmokestį, t.y. norą atiduoti.

Ir kai mes turėsime tą jėgą, tą norą, mes sugebėsime gauti visą tą gėrį, kurį mums paruošė Kūrėjas, bet specialiai dėl to mes dirbti neprivalome, nes tai mums duoda pats Kūrėjas. Kai žmogus dvasiniuose pasauliuose kyla nuo pakopos ant pakopos, kiekvieną kartą jam reikia įgyti *hašpaa* jėgą, o daugiau jam nieko daryti nereikia.